

У Новоме Саду 10. фебруара 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације пишу се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

СЛОВАЧКА СЕ МАТИЦА ПОВАМПИРИЛА.

Што је Словак негда дао
 Црно 'спод нокага
 И скупио гладујући
 Стотинак хиљада,

Да му буде књига светла,
 Народна, ваљана,
 Да словачком срцу, духу
 Буде здрава рана;

Да му диже крила свести,
 Да му крепи наде, —
 То је рука затомила
 Наше драге владе.

Ал срамота ј' туђе новце
 Држати без цели
 Кад се може правит' црно
 Од парица бели.

У Пешти је новац био
 Кроз годишта многа,
 Кроз се и кроз напунио
 Духа арпадскога.

Сад ће новац да се врати
 Као нога снага, —
 Правој цели, првом смеру
 Нема већ ни трага.

Сад ће Словак добијати
 И на поклон књига,
 Духу своје словенскоме
 Оловних верига.

Сад ће на њ'га видом књига
 Падати камење,
 У разбјене главе лиће
 Маџарско мишлење.

Учиће га да је одрод
 Патриота прави, —
 А карактер ваља газит'
 Где год се појави.

Сад ће текем лов да буде
 За премудре ловце,
 Ох Словаче, ох Словаче,
 Све за твоје новце.

* * *

Сад је већем свеједно Словаку
 Претио, а плак'о;
 А ко пита, рећи ћу му лако
 Зашто је то тако.

Јер су њини нотабилитети
 Раније почели, —
 Сад тек им се виде прави плоди,
 — Кад су са свим зрели.

Шетња по Вршцу.

IV.

Много што шта је препатио Вршац. Једног хоће за посланика, а другог му насиље наметне; једне бира за учитељице своје деце, а друге му министарство натури, у кратко, Вршац једно хоће, а министарство учини томе са свим противно, не обзирајући се на закон и правичу. Наши пак нотабилитети заклањали су се за власт и апладовали су јој и онда, кад је она и најбруталнија насиља чинила, смејали и ликовали су и онда, кад је са црне неправде и тешких покора и срце нашем народу у Вршцу заплакало, па шта су јадни дочекали? Дочекали су, да постану смешни у место страшни, као што су они хтели бити. Страшно је било само насиље, а они су уз то насиље скакутали у намери, да и они буду тако исто страшни, као што је жаба хтела да буде велика као коњ. Напињући се, жаба је пукла, па пукли су и наши нотабилитети, што се доказало при накнадним изборима за варошко представништво. Али то нотабилитетима не беше доста. Не беше им доста, што их је народ при слободном избору осудио, него су силом хтели да их публика и смеје. Што су тражили, то су и постигли. Злоупотребише име добротворне задруге Српкиња Вршчанака, па приредише „нобл“ игранку, да тиме покажу омладини и свим другим српским „бунтовницима“, да уз вршачке нотабилитетлије до душе не стоји српски народ, али стоји „хотволе.“ Иста „нобл“ игранка приредила се готово у исто доба, кад и будимпештанска позната конференција, па као што је једна испала смешна и жалосна уједно, тако и друга. Онамо се није ништа постигло, а није ни овде; она-

мо се радило под звучном фирмом: у корист народа, а и овде се приредила „нобл“ игранка у корист сиротиње бајаги; онамо комедија у великом, овде комедија у малом. па се комедијаши могу ухватити за руке, те сад сред поста проћи кроз читав ово страни српски народ, да би се он сиромаш посред свег големог јада бар неколико тренутака слатко могао насмејати.

Али вршачка је сиротиња, у чију је корист ова „нобл“ игранка приређена била, схватила ову ствар с озбиљне стране. По што се „нобл“ игранка са дефицитом свршила, јер на исту није хтела ићи ни интелигенција ни „фукара“, то ни „добротворима“ није ништа преостало, чиме би даривали сиромашку децу. Сав новац, што је утекао, издали су приређивачи на којекакве ненужне ствари, а није ни достигао, да подмире све трошкове, него морају из свог џепа надокнадити. То је сиротињу јако дирнуло. Не може она поднети, да се због ње господа баца у трошак, па с тога је решила, да од своје стране приреди забаву, а у корист — пострадалих нотабилитетлија Ова је одлука вршачке сиротиње сваке хвале вредна, а вршачки нотабилитети, који и тако друго ништа нису до живе мумије, придодали су свом досадањем жалосном изгледу још и комичност, те им се морају и шегрти на улици смејати.

Но то није једини удар, што је постигао наше нотабилитете, већ су они тако исто пострадали и у певачком друштву. На главној скупштини нису имали више од 17 гласова, те наравно да су пропали као Јанко на Косову, па сад хоће да оснују читаоницу за себе. То не би згорег било. То би још једино наметно дело било, што би могли учинити, али ко их

ПОДЛИСТАК

Дебели Јанко.

(По народној приповетци.)

од М. Ј.

Давно је то било, пријатељи мили,
Кад су оно људи здраво грешни били.
Сишао се господ — али не у слави,
Не с' ангели своји, већ ко човек прави.
Сишао се господ — али не да суди,
Већ да учи људе шта је дужност људи.
Ишао је тако из места у место
И манастир који похађ'о је често.
Тако ће у неки манастир да сврати —
(Ми ћемо га боље на м а с т и р о м звати:
Јербо се на м а с т и све кувало тамо,
А за пост се знало по имену само.)
Онде није било лука ни пасуља,
Прогнана је била папула и куља,
Но греха ја било, к'о и друга блата,
Сумњам, да је који видео рајских врата.
А један међ' њима за нићем је гин'о,
Волео је нег' себе ракију и вино.
Врло ј' дебео био па још уз то мали
И „Дебелим Јанком“ они су га звали.

Сумњам, да сте вид'ли калуђера така:

Брада му је била неколико длака.

То некол'ко длака расле су к'о зова,

А имао је мислим нешто и бркова.

Ту је дош'о господ у обитељ свету,

Затек'о је ову калуђера чега.

А кад оци чуше, те кубуре боже,

Измеђ' себе сташе одмах да се гложе:

Ко је већма грешан, ко ће пре умрети, —

И већ су се хтели за кике узети.

А Дебели Јанко није па их слуша,

У вину му плива и срце и душа.

Па је само рек'о: „Гле ти посла њина!

Не брин'те се о том, док имамо вина.“

А игуман мету на врат крст од злата,

Манастиру своме ишег'о на врата.

А када се отац до врата ишег'о,

Није чек'о дуго гостију му его.

То је био господ, свети Петар с' њиме,

Запиташе оца, да л' ће да их приме?

А игуман-оче од све грдне муке

Сетио се, те им целивао руке.

Отишли су тада у ћелије горе,

Да слушају госте, шта ће да им зборе.

Међу тим ће господ игуману рећи:

„Слушају л' те млађи, кад си ти највећи?“

добро позваје, тај мора признати, да се од њих врло много захтева, кад се тражи, да они учине какво паметно дело. Памет их је давно изневерила, па сад тумарају као мува без главе. Него и њихово бламирање са приређењем „побл“ игранке и њихов пораз у певачком друштву опраће сад долазак новог великог жупана у Вршац. Тријумфалне капије, музика, упарани персекutori и пандури, бакљада, званичан дочек, а све о варошком трошку, доказаће, да нотабилитети још живе, али уједно ће доказати и то, да су они у народу нико и ништа, те једино само онда имају некакве важности, кад их власт потпомаже. Али власт је и сама увидела, да они не вреде много, па их и не верма у пишта, те човеку и нехотице пада на памет једна Доситијева басна: Во је мирно на ливади пасао, а један комарац слетио му на рог. После кратког времена рече комарац волу: „Ако сам ти тежак, реци ми, па ћу одмах одлетети,“ а на то му одговори во: „ја те и не осећам, не знам ни да си жив, несретниче, а камо ли да си ми тежак.“ И наши нотабилитети се поносе као комарац, и они би хтели сваком приликом да покажу, како су тешки, али бадава. Комарца не учиви нико тежим, него што је, па богме не може то човек учинити ни онда, ако је случајно баш и велики жупан. Време је у осталом само по себи још неповољно по комарце, а народна ће брига бити, да по људске комарце никад ни не буде повољно, па ма како их иначе власт потпомагала.

Вл.

У Ш Т И П Ц И.

Из Вуковара пишу „Застави,“ да један богослов хоће да пређе у лутеранство због Германовог поко-

ра. То није никакво чудо. Чудо је, што због Германовог покора ни смо до сад отишли сви не у Лутеране, већ у Турке.

Васа Кика у Вршцу чуди се и сам, како га је могла једна задругарица на главној скупштини добротворне задруге Српкиња Вршчанака предложити за саветујућег члана, кад он није кадар никог саветовати.

Председник новог мађарског „културног друштва угарских Словака“ зове се Часка. По томе се већ види, да ће ово „културно“ друштво само — ћаскати.

Уредник „Турског Марода“ вели уредницима „Заставе“: „Научите се од мене, како ваља и погинути за своје начело, јер ето мене не само што државни тужилац не тужи, него ми још држава даје хартију и марке бесплатно.“

„Застава“ је због чланка „Коњска колика“ добила нову преску парницу, али сад је не тужи државни тужилац, већ уредништво „Вражјега Доба“ због личне увреде.

Неки Ж. тужи се јавно у листу „Стражилову“, што је „Матица Српска“ из Коњевићевог фонда само 20 форинти по штампаном табаку одредила писцима за награду, а требала би бар 50 или сто форината. То је дабогме са свим оправдано, јер народ треба за своју књижевност све да жртвује, али професори за народ не могу писати за 20 фор. по штампаном маленом табаку.

А игуман смисли — није хтео да куди —
„Ох та то су добри, поштењејши људи!“
Ручали су онда, умерено јели;
Најбоље су вино пред Христа изнели
Сваки ти је кале побожно се клањ'о,
Своје старе страсти испред Христа склањ'о,
Да с' опије који, о том ни мукајет,
Сваки је сад био јако подобајет.
У цркву су ишли браћа префригана —
То ј' трајало тако четир пуна дана
А када су ноћу преноћили пету,
Хоће Христос даље да иде по свету,
Скупили се оци да испрате госта,
Волели су чисто, што дуже не оста.
Сви су оци дошли, само Јанко није,
А како ће тужан, кад ракију пије?
Тада господ њима милостињу дели:
„Што год који хоће, нек од мене жели.
Једну жељу дакле нека бира сваки,
Ја ћу му је ево испунити таки!“
Да их видиш онда, све им коса расте,
И сваки је реко жеље будаласте,
Један вели ово, други оно вели,
Али где је Јанко? шта ће он да жели?
Тада свети Петар отишао Јанку,
Да га пита, има л' и он жељу каку?

Јанко није па се смеши од милина:
Имао бих жеља, да немамо вина;
Ал вина је доста, хвала богу, хвала, —
А Петар му рече: „Ала си будала.
Као да немаш греха ти диваниш тако,
Ал' доцне ће бити, кад дођеш у пак'о.“
Тако њему Петар — па онда отиде,
А господ га чека, да се даље иде.
Сад' тек Јанко поч'о жељу да си бира,
Кад су ови били иза манастира.
Сетио се збиља и он жеље неке,
За њима је тр'о, стиг'о их код реке.
Уза се је им'о торбетину неку
Грдну, какву нисте видели у веку.
Кад' га снази Петар: „Шта је, море, шта је?
Шта ћеш с овом торбом, та где, колика је?“
„Имам једну жељу, ао моје среће,
Па к'о велим господ одрећи ми неће?“
„Нећу“ рече Христос, сушта милост веља,
Реци само Јанко, која ти је жеља.“
„Видиш ову торбу, па у славу богу,
Да све што год хоћу у њу стрпат' могу.“
Намршти се господ на те жеље луде,
Ал ипак му рече: „добро нек ти буде!“
Захвали се Јанко за ту милост дану,
— Он оде на једну, они другу страну.

* * *
 Наши назадњаци се чуде, како могу људи бранити српску аутономију, кад ће по пророчанству Нострадама свет 1886 године и тако пропасти, о чему је било међу „сиптицама“ речи и у самој „Застави.“ Кад ће свет и тако пропасти, мисле они, онда је боље, да аутономију ми од пропасти сачувамо, па да је пре тога сами пошљемо у гроб.

* * *
 Анђелићев љубимац Ђурковић не може никако да схвати, како се могу многи позивати на нека историјска права српског народа, кад он ето у Старој Србији нигде готово не види Срба. С друге стране то му не смета ништа, да је добар српски родољуб и да је словослов српских нотабилитета у Хрватској.

* * *
 Уредништво „Брајјега Доба“ ухватило се за једну невину штампарску погрешку, па се у свом листу одстраг под насловом „интересантан податак“ о глупости „Заставиног“ уредника просуло у најбезобразније сокачке грдње, али у самој ствари то није „интересантан податак“ о глупости „Заставиног“ уредника, већ управо податак о његовој женијалности, јер „Брајје Доба“ држи, да „Заставин“ уредник познаје све министарске наредбе за 1885 годину, које наредбе нису још ни изишле, а он их већ познаје.

* * *
 Пребацује се нашим калуђерима, да су саможиви и да за сиротињу неће ништа да чине. То није истина, јер ето ми читамо у „Застави“, да из манастира Крушедола носе „сироте“ праће тањигама славину и друге викувалије, те хране себе и свој пород, ако га т. ј. божијим благословом имају. Види се дакле, да

није истина, да су наши калуђери саможиви, већ су врло дарезљиве руке, нарочито према женским главама.

* * *
 Барон Живковић је у горњем дому грдио мађарску владу, пребацивао је, да се не држи закона, па за то јој ипак изриче поверење. Види се по овоме, да је Живковић песничке природе, па кад љуби, он љуби своју љубавцу слепо са свим њезиним манама и погрешкама. Грдити владу, пребацивати јој, да се не држи закона, па ипак јој изрицати поверење — то не би чинила ни политичка деца, али ето чине српски „реални“ политичари. Бадава! Наши „реални“ политичари поред све своје многохваљене „реалности“ ипак се у политици владају врло — идијотски.

* * *
 Романски родољуб Молдован тужио је код арадске пороте уредника мађарског листа „Алфелда“, јер га је овај у свом листу назвао велеиздајником. Арадска је порота ослободила оптуженика и тиме тужиоца жигосала за велеиздајника. Сад ће г. Молдован смети бити „велеиздајник“, јер га је на то осудила наша порота само, за то, што је он романски родољуб. Живела правда!
 Вл.

Дечија лођика.

Мали Иван чуо је у позоришту песму „Бербери су први људи“. Мала пак Тинчица била је врло ваљан ђак у првом разреду, али никад још није била у позоришту. Једног дана пред ручак поче мали Иван певати: „Бербери су први муди“, на коју ће Тинчица свога оца запитати: „Зар су Адам и Ева бербери били?“ јер она зна из школе, да су први људи Адам и Ева били, а није чула, да су они и бербери били. —

Живео је Јанко после тога дуго,
 Таманио вино, ракију и друго. . .
 А торба му увек за врати је била,
 Нит' је штогод јела, нит' је штогод пила,
 Када једне ноћи соба се затресе,
 Смрт је дошла, да му душицу однесе.
 А бунован Јанко 'нако иза сана:
 „Поштеди ме смрти још некол'ко дана!“
 „Добро, хоћу Јанко, кад се ниси спрема',
 Ал кад опет дођем помоћи ти нема!“
 Није он то слуш'о, већ је даље спав'о,
 А сутра је опет боце испражњав'о.
 Али после тридест и једнога данка
 Ево опет смрти код Дебела Јанка.
 Опет моли Јанко: „ох, нисам се спрема'.“
 „То ме се не тиче, сад' помоћи нема!“
 Расрди се Јанко: „ко каже, да нема?“ —
 Скине торбу с' клина са рукама двема, —
 „Одлази у торбу!“ — продера се деда —
 „Тако господ хоће, господ заповеда!“
 Тако Јанко вели, тако Јанко збори,
 А смрт се за часак у торби му створи.
 Наш'о неку штрапку, шта ли беше — уже,
 Па завез'о торбу — као да траје дуже.
 Смрт га моли лепо. „ох, пусти ме деда!?“
 Ал' се богме Јанко ни осолит' неда.

Већ пребаци торбу преко плећа стара,
 Оде с' њоме право до нека пекара.
 „А где — вели пекар — зар још умр'о ниси?“
 „Имаш ли ти места за торбу, да виси?
 У оцаку твоме ту се увек пуши?
 Па мети је тамо, нек се мало суши!
 Него на њу пази!“ рече Јанко за тим,
 „Плати ћу ти добро, кад се по њу вратим.“
 Докле тако збори стари Јанко-деша,
 Попео се пекар па му торбу веша.
 Не зна шта је у њој а неће да пита,
 Он ко вели има ваљда каквих рита.
 Опет Јанко от'шо своме на м а с т и р у,
 И добро је јео и пио на миру.
 А смрт није дошла, да му смета души, —
 Она се у торби у оцаку суши.
 Живео је лепо — лепше него прије,
 Ал од оно доба нико умр'о није.
 Како и да умре реците ми, како?
 Кад је она торба завезана јако.
 Живео је Јанко дуго после тога,
 Сећао се доба млађаног свога.
 Стар је боже, стар је, главе сасвим беле,
 Ал' пити је мого, боље нег доселе.
 Но када је једном на измаку било,
 Из подрума вино када се попило.

Ђира. „Шабачки Гласник“ у-прег’о се јако да провоза славу новог шабачког владике Самујила (Пантелића). У томе послу одвозао се тако далеко, да му те чланке већ и „Турски Марод“ прештампава.

Спира. То не могу да разумем.

Ђира. Тај исти „Шабачки Гласник“ ономад донесе предлог, да

Срби приме латиницу.

Спира. Е сад већ тој заговени улазим у траг, — и могао би је вијати далеко, далеко, — чак до сремских Карловаца.

Ђира. А ја би је могао вијати још даље. —

Спира. Разумем, разумем. — Беафе-Рим!

Ђира. Али бога ти, кад си већ читао „Шабачки Гласник“, кажи ми желили он да Србијанци тако с места приме латиницу, — док је још Гарашанин и Стојан на влади.

Спира. Јок, брате, он не тражи да се тај цветак под њиховим сунцем расцвети. Њему је доста, ако се то само у њиховој русомрзној леји посеје. Ево ти од речи на реч шта вели тај (назови) „Шабачки Гласник“:

„Ми у осталом не тражимо, да за један дан заборавимо ћирилицу и научимо латиницу. Такви се круини преображаји не могу ни да изврше за један дан. Поступне реформе, то је све, што се односно тога може да учини.“

Ђира. Е па живео „Шабачки Гласник“ заједно са Самуилом! — Живео Гарашанин заједно са Герма-

(Питаш: „ко га попи? де се и сам сети, —

Ко ће га попити, него оци свети.“)

Тада опет Јанко по начину стару

Отиш’о полако пекару — чувару.

Кад’ загледа горе, а торба се вије,

Сто година нико скидао је није.

Чађава је боже, чађава је здраво,

Црни се к’о ојак, црни се к’о ђаво.

Међу тим се пекар поп’о па је скин’о

Једва ју је Јанко преко плећа вијн’о.

Пекару је прво платио поштено,

Пак се опет онда нама стиру крен’о.

Ишао је Јанко, ал’ му с’ чини тако,

Да ту нема смрти, јер је нешто лако.

Сто година дима, то је љута снага,

Па можно је да јој већ нема ни трага.

„Зло ако је нема“ — тако с’ Јанко брин’о

А овамо нестарија и вино. . .

Живот му је мрзак, све му старом смета,

Није шала живет’ сто педесет лета.

Ако смрти нема, шта ће онда боже,

Нити је за живот, нит’ умрети може.

(Продужиће се.)

ном! — Живео Стојан заједно са папом Леоном! А живела Србија са —

Спира. Ма и без —

Ђира. Да, да, и без таки људи, који нису достојни да јој буду прваци.

Ђира. Кукавица свесе јаје.

Спира. Мислиш-ли ти наше нотабилитете?

Ђира. Па га подметне у туђе гњездо.

Спира. Мислиш-ли ти у „Заставу“?

Ђира. Ту је топло.

Спира. Мислиш-ли ону топлоту, којом је народ навикао Милетићев лист предусретати?

Ђира. Јаје се излеже.

Спира. Куку!

Ђира. Гњездо се згрози, па подмече избади.

Спира. Le—le!

Ђира. Подмече одпузи горе.

Спира. Да гуљи коре.

Ђира. За живот му треба мало редакције.

Спира. За то виче: народе, купуј акције.

Ђира. Ал се народ не одзива.

Спира. То је песма жалостива.

Ђира. Ал свршена јоште није.

Спира. Што год даље, биће — жалосније.

Ђира. Дашто ми ти дашто. Пре нег што се отац роди, сив по кући ходи. — Шта је то?

Спира. То може бити лепиња, — а у време Тисиног слободоумља може бити још нешто.

Ђира. А шта?

Спира. Кр. комесар на нашем народно црквеном сабору (који сад тек се годи да се роди).

П у с л и ц е.

✠ Ако нам Мадија погоди на колико је година његова победа учврстила европски мир и ми ћемо га признати за пророка.

⊙ Ономад ми рече један брат Панчевац: Лане смо у ово доба ишли у Кикинду по врбицу, а ове године већ имамо у Пешти готове врбове клинове.

‡ Уљманска конференција није била без хусара, — за то није ни панчевачка рестаурација могла да буде без Драгона.

□ Нов министар финансије у Румунији назива се Леком. (На тај су глас многе државе уздахнуле: „кад ће се нашој финансији наћи Лека!“)

△ Кад видимо сумрак, онда бар знамо шта ће после њега доћи. Али кад погледимо Судан, онда тек не знамо шта нас чека.

* „Одјеку“ нису допустили да штампа свој чланак: „*Шта народ неће*“. Београдској власти је тема отужна, јер она и без „Одјека“ зна шта народ неће, — народ мора тети (а ми већ знамо ко је та тета).

Д „Застава“ бар нешто добила (парницу), — али Наше доба још није добило ни — стотинитог претплатника.

× Ко каже да међу нама нема слоге! — Претрес бицета је прошао, — српски су посланици сложено ћутали. О горњој кући говори свако, ко год има уста прорезана — српски посланици сложено ћуте. (Само је питање је ли то она „слога од бога“, коју давно прижељкујемо).

Бука. Јеси ли читао у „Вражјем Добу“ чланке „Пред конгрес“?

Шука. Јесам.

Бука. Та како ти се допадају?

Шука. Мени се једино допада

заврештак, где сам писац вели: „Ја радо признајем, да у овим мојим чланцима нема ни системе, ни нужне потпуности; они су писани фрагментарно разгледајући и расветљујући поједине тавне стране нашег црквено-автономног питања. Признајем, да у том расветљењу има више погрешака и заблуде, него праве светлости.“

Бука. Па што пише онда, бог га видео, кад сам признаје, да у његовом „расветљењу“ има више погрешака и заблуде, него праве светлости?

Шука. И сам тако судим, ал то су ђаволски послови, па такви и морају бити.

Бука. Знаш ли ти, ко је најплеменитији човек?

Шука. Ко?

Бука. Уредник „Вражјег Доба“, јер он вели, да само за то издаје свој лист, да би „Застава“ и „Стармали“ имали шта да пишу.

Шука. Кам' те среће, да не морају о таквим трицама писати! Ја држим, да би се они сами томе највећма радовали.

Вл.

Неколико дефиниција.

Шта је досљедност? Досљедност је, кад његова наименованост у својој резиденцији наређује строги пост, а за тим седа са својим гостима у каруца и иде у Крушедол да пирује.

Шта је тачност? Тачност је, кад карловачка гимназија приређује беседу, па се на позивницама не каже, ни ко је приређује ни где ће се беседа одржавати.

Каква је разлика између Германа и Тисе? Једино та, што Тиса именовање препоручује, а Герман фактично именује бербере за гимназијске кураторе.

Шта је симпатија? Кад вереница свога вереника, кад овај силази са степеница заложнице, запита: колико је сати?

Реминисценције из минулих месојеђа.

Јуриста. Е, ја овде у сали већ не могу да издржим, тако је страшна врућина. — Идем у креденц.

Играчица. А зар је онде ладовина?

Јуриста. Та, оно истина врућина је и тамо; -- — али ипак је ладновиније, него овде.

Играч. Госпођице, смем ли вас замолити да са мном одиграте овај кадрил?

Играчица са села (први пут на балу): Смемте.

Играч. Ох госпођице, ви сте ме одговором вашим тако изненадили, да сам сад изгубио сву храброст. Сад баш не смем да вас замолим.

Он. Лепа маско, као што видим ти си вила, имаш крила. Смем ли те понудити са чашом лиминаде?

Она. То је за мене и сувише кисело.

Он. Па да чиме те могу послужити, бела вило?

Она. Кад сам вила, оћу да нијем бар виланера.

Он. Мани га у вилин чанак, тај је још киселији. Сад сам га баш коштао.

Стара госпа. Господин комшија, — ви не играте?!

Господин А (уздане) Па ја сам се скоро оженио.

Стара госпа. Опростите! — Сад сам се тек сетила, — ви играте само код куће.

Било је у омањој варошици, а било је и после поноћи — разиграно одушевљење неће да зна за „ред и гара“ (макар да је златним словима штампан).

Маџари (вичу): Чардаш нек се свира!

Срби (вичу): Коло нек се свира!

— Чардаш! Чардаш!

— Коло! Коло!

Не могу да се погоде.

У то се умешам и ја, да противност ублажим. Предложим, нека Цигани свирају што они оће, а ми да будемо задовољни.

Предлог се усвоји. — Али примаш циганске банде био је познат шаливчина. По његовој наредби банда поче, да свира — али нити коло, — нити чардаш, него неки — немачки валцер.

— Добро је и то за несложне људе! (повика мој друг својим стенторским гласом.)

Обе странке изгубише за час том изненадом своје одушевљење; збунише се, — ушепртљеше и — одиграше валцер.

А примаш се тако поносито смешкао, као књижевник какав, кад напише лепу басну, којој не треба да додаје „нравоученија.“*)

— о — а —

*) Наш господин потарош сад једнако телали, да је то све било моје масло. И сад оће да ме тужи најстрожијој власти. Али чик! — ја сам се међу то одселио у Америку; па сад ако оће држ. тужилац да ме вија мора доћи и он амо.

Горњи.

Проба пера.

ХСІ.

Нешто о жеђи.

Жарко, Богдан, Миле,
 Баш су муле праве; —
 И они су жедни,
 Али чега — славе.

Жарко, Богдо, Миле,
 Уде-ли сте среће!
 Жеђ се ваша никада
 Утолити неће.

Моја жеђ је боља,
 Ма да није фина:
 Ублажи се одма —
 После литре вина.

ХСІІ.

Идила (која се често видила).

Знате л' шта је смешно?
 Казаћу вам сваком:
 Кад се стари деда свади
 Својом старом баком.

Дигну суве мишице,
 А прсте разгране;
 Хтели б' да се почупају,
 (К'о у младе дане.)

Хтели б' да се чунају,
 К'о јунаци прави,
 Ал ни једно, јаој, нема
 Ни длаке на глави.

Па кад виде да залуд
 Ратну трубу трубе,
 А они се помире,
 Па се и — пољубе.

ХСІІІ.

Сад већ ни пословице нису поуздане.

„Јака матка, така Катка,
 Веле Словаци.

Пословица може ва што
 Да се пребаци.

Ја познајем једну Катку,
 — Жену коне мог —
 Познајем и њену матку —
 Живио је Бог!

Јака ј' матка — (кад језиком
 Кону замлаћа)
 Катка није тако јака, —
 Него — још јача.

Г—д—н.

Граничарска шала.

Два стара граничара, који су обојица по 16 година као граничари пушку о рамену носили, обојица

из једног села недалеко од Перлеза историчног места, то тако дуго кордонско службовање радо су зачињавали шалом. Обојица беху у томе мајстори, па су један другом доскакали. Једном идући по лому преко рита један за другим, онај што је напред ишао скочи и викне: „Ајао змија!“ а овај други цикне: „Ух колика је!“ онај први осврне се и запита: „Па ди је?“ на што му овај други одговори: „Па ти кажеш!“

Д—ц.

Ситнице.

У читаоници.

„Гле како је чист
 Нашег Доба лист!“
 Тако рече Сава Мици
 У читаоници.
 Мица му одврати:
 „Узрок ваља знати —
 Публика га ј' сита,
 Па га већ не чита.“

Глувогласије.

Јао, јао! Уви, Уви!
 Ал' смо ти ми Срби глуви,
 Глувешти!
 Не чујемо ни шта зборе
 Посланици наши горе,
 У Пешти.
 (Утеши се мој злослуге,
 Можда није глувост у те,
 Него само они ћуте —
 Е-ха-ха!
 То је лепа утеха!)

Крешимир.

Није то све-једно.

(По немачком.)

Ко у воду падне како,
 Добрим надом крепит' сме се:
 У води је пливат' лако, —
 Испливаће, спасти ће се.

Ал ко у глиб јурне, клоне,
 У том блату грца, грца,
 И све дубље тоне — тоне,
 Што с' више копрца.

Вода ми је, вода ти је.
 Сачувај нас глиба боже!
 Зла му срећа, који мније
 Да с' у блату пливат' може.

J. J.

Блиско познанство.

Један млад човек, хваљаше у велико Америку. „А зар сте ви били тамо?“ питаху га. — „Не, но мој брат, умало што није отишао,“ одговори он.

Око за око.

Немац, желећи да се подсмева Јевреју, који беше банкротирао, рече му:

— Исак, ја би желео, да имам твој новац.

— А ја твоју памет, одговори Јеврејин. Тада нит би имао ти што, ни ја.

Карантин.

Кољко сам дана дужан овде седети? — „Двадесет.“ — А мој слуга? „Тако исто, двадесет.“ Е па нек он одседи 40, а ја идем даље.

Објаснење љубави.

Младожења, даривајући невесту с' прстеном, рече јој: „Моја љубав наспрам вас, тако је исто бескрајна, као и овај прстен.“ — „И моја тако исто без почетка“ одговори му девојка.

Храбра жена.

На позоришној репетицији, први љубавник говораше првој љубавници:

— У вас је мало живота, страсти: уобразите себи, да у који пар ја падам пред вас на колена, долази ваш муж. Шта би ви радили? — Умолила би га, да изађе на поље. Прибележио Живко.

СРБИНОВИ ЗАПИСНИЦИ

ЗАПИСУЈЕ

Србин-Милош Грабовачки.

Изази месечно једанпут. — Претплата на целу годину 60 новчића. Поједини бројеви стају 5 новчића или 10 пара, на сто примерака 40% рабата. 6-ти број треће издање (прво и друго конфисковано) изашао је из штампе са овом садржином: Опроштај са годином 1884-ом. — Србинов поздрав уредништву „Заставе.“ — „Застава“ Божићни дар 1884. — Србинова жеља на прагу 1885. — Босна и Херцеговина на прагу нове године. — Српство на прагу нове године. — Народне жеље. — Падишин сан. — Поглед по Срему. — Адвокатске жеље („Наше Доба“) — Бисмаркова ситуација. — Нова црква у Земуну. — „Хрватској види“!

Још се могу добити сви бројеви. — Претплата се прима од сваког броја. — Ко скупи пет претплатника, добија један примерак листа или вредност у новцу. — Претплата се шаље с поштанском упутницом у Земун.

Из администрације „Стармалог.“

Књижари Ј. Грчића, В. Бечкерек. Није ни мало лепо да примате претплату на наше листове, а да не јављате дотичне претплатнике. Тиме нам правите неприлике, доводећи нас у сукоб са људима, јер ми не знамо да су они Вама платили, па им не шаљемо листа. Тако нам ето г. Рајков Ненад јавља, да је Вама још Новембра 1884. претплатио „Стармали“ за целу ову годину, пребацујући нам како до данас ни једног броја није добио. Молимо дакле да никако не примате за нас претплату, а примљено већ да одмах пошљете.

▶▶▶ ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ ▶▶▶

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1885.

СА НАЈОДАБРАНИЈОМ САДРЖИНОМ И 25 ВЕШТАЧКИ ИЗРАЂЕНИХ СЛИКА

▶▶▶ ГОДИНА ЈЕДАНАЕСТА ▶▶▶

Цена 50 новч или 1 динар

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Саду.

ОГЛАСИ.**▶▶▶ ПОШТОВАНИМ ДОМАЋИЦАМА ▶▶▶**

У интересу је сваке домаћице без сумње, да може у свако доба зготовити добру каву, а то се зацело најбоље даје постићи мешањем Чинкел-ове црвеног крста каве, која је као што сви признају најваљанији и најкуснији фабрикат.

За то не треба ни једна домаћица да пропусти, а да не набави за своју кућу:

ЧИНКЕЛ-ОВУ ЦРВЕНОГ КРСТА КАВУ.

Чинкел-ова црвеног крста кава може се добити у свакој већој специјалској трговини у округлим пакетима од круте хартије.

Онда је само права, ако има на њојзи заштитна белешка црвеног крста.

С поштовањем

Авг. Чинкел-ови синови

11—15

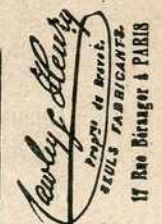
Aug. Tschinkel Söhne.

НАЈВОЉИ
ПАПИР ЗА ЦИГАРЕТЕ
У ПРАВИ

LE NOUBLON

ФРАНЦУСКИ ФАБРИКАТ
од **CAWLEY & HENRY** у Паризу.
Ваља се чувати од подражавања!

Само је овда овај папир за цигарете прави, ако је на сваком листу отисак „Le Noublon“ и ако важи картон има марку штићеницу и сигнатуру.

500 FEUILLES
FRANCOIS
CAWLEY & HENRY
PARIS

Fac-Similé de l'Etiquette
17 Rue Bréaige & PARIS